

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.253 van 26 maart 2024
in de zaak A. 232.483/VII-42.020**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1030 Schaarbeek
 Generaal Eenensstraat 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 december 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 244.312 van 17 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.209 van 4 februari 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Camille Vandeput, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1 Op 7 april 2020 beslist de verwerende partij tot beëindiging van het verblijf van eerste verzoeker en diens minderjarig kind, derde verzoeker.

Tegen deze beslissing leiden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.2. Bij arrest nr. 244.312 van 17 november 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 11 van de vreemdelingenwet schendt door te stellen dat de verwerende partij mag beslissen tot beëindiging van het verblijf op grond van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet, zonder de waarborgen voorzien in voormeld artikel 11 te respecteren, hoewel eerste verzoeker een vreemdeling is van wie de beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet en hoewel derde verzoeker zijn zoon is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verduidelijkt niet waarom de artikelen 21 en 22 (begrijp: 23) van de vreemdelingenwet op de zoon van eerste verzoeker van toepassing zouden zijn.

De verzoekende partijen vervolgen dat artikel 11 van de vreemdelingenwet een *lex specialis* betreft, die een rechtsgrond voorziet voor een beslissing tot beëindiging van verblijf ten aanzien van een vreemdeling in de voorliggende situatie, en diens zoon. De verzoekende partijen hernemen in dat verband de uiteenzetting in het eerste middel in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De motivering in het bestreden arrest laat de verwerende partij toe om artikel 11 van de vreemdelingenwet niet toe te passen louter op grond van het feit dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf stoelt op een reden van openbare orde. Dit spreekt de wil van de wetgever tegen, aangezien een van de redenen waarom de beschermingsstatus mag worden ingetrokken precies verbonden is aan redenen van openbare orde, zoals aangegeven in artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen eraan toe dat de verwerende partij miskent dat er bepaalde waarborgen bestaan en dat de wetgever met artikel 11 van de vreemdelingenwet in een specifieke bepaling heeft voorzien voor beslissingen tot beëindiging van het verblijf ten aanzien van vreemdelingen wier vluchtelingenstatus werd ingetrokken, zelfs voor redenen van openbare orde. Het gegeven dat de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet ook van toepassing kunnen zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat artikel 11 van de vreemdelingenwet de gepaste wetsbepaling is.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, volgen de minderjarige kinderen niet zomaar de situatie van hun ouders wanneer een beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt genomen. De gevolgen voor het kind zelf moeten specifiek worden overwogen en de beslissing daaromtrent moet gemotiveerd worden. Volledigheidshalve benadrukken de verzoekende partijen ook dat het hoger belang van het kind en de gevolgen van een beslissing voor het kind ook overwogen moeten worden wanneer die beslissing niet het kind rechtstreeks viseert maar wel diens ouder. De verzoekende partijen wijzen er

tenslotte nog op dat het hoger belang van het kind deel uitmaakt van het fundamenteel recht op gezins- en privéleven en van openbare orde is.

Beoordeling

6. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De verzoekende partijen geven niet aan in welke mate de motivering van het bestreden arrest geen antwoord zou vormen op de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen argumentatie. De kritiek dat “[i]n tegenstelling tot wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert, [...] artikelen 21 en 23 Vw geen (afdoende) rechtsgronden” zijn voor de aanvankelijk bestreden beslissing of dat de motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wil van de wetgever tegenspreekt, houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht, die een vormvereiste is. Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verduidelijkt “waarom” de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet van toepassing zouden zijn ten aanzien van het minderjarig kind, vragen zij naar de motieven van de motieven. De juridische motiveringsplicht reikt evenwel niet

zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gronden van zijn motieven zou moeten reveleren.

7. Artikel 11, § 3, van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

[...]

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

[...]”.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd [...], om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Het standpunt van de verzoekende partijen komt in wezen erop neer dat wanneer de internationale beschermingsstatus van een vreemdeling werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, of artikel 55/5/1, § 1, van de vreemdelingenwet, de beslissing tot beëindiging van verblijf uitsluitend nog zou kunnen worden genomen op grond van het aangehaalde artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en niet langer op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een vreemdeling “om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, wars van enige intrekking van een internationale beschermingsstatus.

Aldus geven de verzoekende partijen een exclusieve lezing aan artikel 11 van de vreemdelingenwet die deze bepaling niet bevat. Uit artikel 11 van

de vreemdelingenwet kan met name niet worden afgeleid dat deze rechtsgrond voor de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet kan bestaan naast de rechtsgrond die daartoe wordt geboden in artikel 21 van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aanvankelijk bestreden beslissing “niet werd genomen louter op de grond dat haar vluchtelingenstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken”, maar dat die beslissing daarentegen “zeer uitdrukkelijk [vermeldt] dat een einde wordt gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde”.

Door te overwegen dat uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing duidelijk blijkt “dat het verblijf van de verzoekende partij en haar minderjarig kind niet werd beëindigd omdat de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken, maar wel om redenen van openbare orde” en dat de verwerende partij “met de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet dan ook de correcte juridische grond voor deze beslissing [heeft] vermeld”, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet artikel 11 van de vreemdelingenwet.

8. Verder wordt met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partijen in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen middel hebben ontwikkeld betreffende de toepassing van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet op de situatie van de minderjarige zoon. Zij kunnen derhalve geen kritiek daaromtrent eerst in graad van cassatie aanvoeren.

In de memorie van wederantwoord werpen de verzoekende partijen tevergeefs op dat het hoger belang van het kind deel uitmaakt van het fundamenteel recht op een gezins- en privéleven en een kwestie van openbare orde uitmaakt. De voorliggende grief betreft immers niet de schending van dat recht, maar wel de schending van de juridische motiveringsplicht en van artikel 11 van de

vreemdelingenwet en de beweerd onterechte toepassing van de artikelen 21 en 23 van die wet. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet op nuttige wijze voor het eerst in graad van cassatie nog aanvoeren dat de gevolgen voor het kind, in het licht van die bepalingen, zelf specifiek hadden moeten worden overwogen, nu zij daaromtrent niets hebben uiteengezet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is onontvankelijk, dan wel ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet, de bewijskracht van een akte, “meer bepaald [het] e-mailbericht dd 30/07/2019” en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek.

10. Naar het oordeel van de verzoekende partijen miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet door te stellen dat hun recht om te worden gehoord werd gerespecteerd, hoewel de verzoekende partijen het geschrift, vermeld in die bepaling, niet hebben ontvangen en hoewel niet gemotiveerd werd, en uit niets blijkt, dat zij onbereikbaar waren.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar stukken van het administratief dossier, merken de verzoekende partijen op dat uit geen enkel van deze stukken blijkt dat zij het bedoelde geschrift hebben ontvangen, noch dat dit geschrift de juiste naam vermeldde. Door uit deze gegevens te concluderen dat het recht om te worden gehoord en de procedure voorzien in artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet werden gerespecteerd, miskent de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde bepaling alsook de bewijskracht en de draagwijdte van de betrokken stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partijen benadrukken dat de termijn van 15 dagen, voorzien in artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet begint te lopen vanaf de ontvangst van het bedoelde geschrift en dat die bepaling restrictieve gevallen voorziet waarin de verwerende partij de procedure niet moet toepassen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat het aan de verzoekende partijen zelf te wijten is dat zij de door hen aangehaalde elementen niet konden doen gelden bij de verwerende partij. Daarvan bevindt zich evenwel geen bewijs in het administratief dossier en bovendien is dat geen geldig motief in het licht van artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet.

Volgens de verzoekende partijen staat het vast dat zij het bedoelde geschrift niet hebben ontvangen en dat de verwerende partij hen niet op een andere manier probeerde te bereiken. Bovendien gebeurde dit tijdens de coronacrisis, die veel moeilijkheden en onzekerheden met zich meebracht voor de postdiensten en het verkeer van de bevolking. De verwerende partij heeft maar één schrijven opgestuurd, met een fout in de naam van eerste verzoeker, en was op de hoogte van het feit dat de verzoekende partijen het bedoelde schrijven niet hadden ontvangen. De verwerende partij wist tevens dat de verzoekende partijen een raadsman hebben die tussenkwam in de procedure met betrekking tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van eerste verzoeker.

De verzoekende partijen hernemen vervolgens de uiteenzetting in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Nadien betogen zij dat de procedure voorzien in artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet van groot belang is omdat de gevolgen van een beslissing tot beëindiging van verblijf enorm zijn en omdat de rechten van verdediging en het hoorrecht ook zeer belangrijk zijn. De uitzonderingen worden op een restrictieve manier in de wet voorzien en de verwerende partij mag niet

zomaar verder gaan met het beslissingsproces wanneer de betrokken vreemdeling het schrijven niet heeft ontvangen. Hij dient concrete pogingen te doen om de vreemdeling effectief te contacteren. Dat heeft de verwerende partij evenwel niet gedaan en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon niet zomaar vermoeden dat dit te wijten was aan het eigen toedoen van de verzoekende partijen.

Het Grondwettelijk Hof heeft, met betrekking tot artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet, al benadrukt dat de verwerende partij de betrokken vreemdeling op verschillende manieren moet proberen te bereiken vooraleer hij het beslissingsproces verderzet zonder rekening te houden met diens argumenten. Noch de verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de verzoekende partijen onbereikbaar waren of dat een andere uitzondering van toepassing was.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag geen bijkomende uitzonderingen toevoegen aan de door de wet voorziene uitzonderingen. Het “eigen toedoen van de vreemdeling” wordt niet voorzien in de wet en men is hier ver van enig bewijs dat de verzoekende partijen niet bereikbaar waren. De verwerende partij heeft slechts één aangetekend schrijven opgestuurd, met een verkeerde naam, en dat schrijven werd door de verzoekende partijen niet ontvangen. Uit geen enkel motief, noch uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de verwerende partij of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening was dat de verzoekende partijen onbereikbaar waren. Er moet tevens worden vastgesteld dat de verwerende partij slechts één poging ondernam, in tegenstelling tot de wil van de wetgever, die naar het ondernemen van “pogingen” verwees.

Uit de motivering van het arrest en de stukken van het dossier kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet concluderen dat artikel 61, § 1, van de vreemdelingenwet en het recht van de verzoekende partijen om te worden gehoord, werden geëerbiedigd.

11. De verzoekende partijen hernemen in de memorie van wederantwoord het middel. Zij voegen toe dat het bewezen is dat zij het schrijven van de verwerende partij niet hebben ontvangen. Het is geen kwestie van feitelijke beoordeling, maar wel van miskenning van de stukken van het administratief dossier en/of van miskenning van artikel 62 van de vreemdelingenwet, dat niet enkel het opsturen van het schrijven voorziet, maar wel dat de betrokkene schriftelijk op de hoogte gebracht moet worden en hem de mogelijkheid geboden moet worden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Zulks is niet het geval wanneer de betrokkene het schrijven niet heeft ontvangen. De verwijzing naar een e-mail van 30 juli 2019 betreft een materiële vergissing.

Beoordeling

12. De verzoekende partijen geven niet aan in welke mate de motivering van het bestreden arrest geen antwoord zou vormen op de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen argumentatie. De stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kon concluderen dat artikel 61, § 1, van de vreemdelingenwet en het recht van de verzoekende partijen om te worden gehoord, werden geëerbiedigd, betreft de juistheid van de motivering en houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht.

13. Artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
- 3° de betrokkene is onbereikbaar”.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen vast:

- dat het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 februari 2020 zich in het administratief dossier bevindt;
- dat in dit schrijven de gemachtigde eerste verzoeker uitnodigt om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en binnen de vijftien dagen na betekening van de brief terug te sturen;
- dat de gemachtigde in de brief duidelijk vermeldt dat het beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele inreisverbod afhangt van de persoonlijke situatie van eerste verzoeker en het dus in zijn belang is om op een correcte en complete wijze de vragenlijst te beantwoorden;
- dat uit de gegevens van de aangetekende zending blijkt dat deze op 13 maart 2020 werd aangeboden in Anderlecht, waar eerste verzoeker volgens zijn eigen gegevens ook woont;
- dat deze zending op 8 april 2020 werd teruggestuurd omdat ze niet werd afgehaald;
- dat in het administratief dossier zich ook de specifieke gegevens bevinden afkomstig van de website van Bpost van de zending met dezelfde barcode als voormelde aangetekende zending;
- dat uit die gegevens blijkt dat de zending op 13 maart 2020 zonder succes werd aangeboden en dat op dat moment ook een bericht werd achtergelaten in de brievenbus;
- dat vanaf 16 maart 2020 de zending beschikbaar was voor afhaling, dat op 2 april 2020 de zending nog steeds niet afgehaald werd en dat ze op 8 april 2020 werd teruggestuurd naar de afzender.

Uit deze gegevens besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “deze zending wel degelijk aan verzoekende partij werd verstuurd, dat een bericht werd achtergelaten dat de postbode was langs geweest en dat de verzoekende partij de aangetekende zending niet is gaan afhalen bij Bpost”, alsook dat “de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij het nodige heeft gedaan om de aangetekende zending te gaan afhalen bij Bpost” en dat het “enkel aan het gedrag van de verzoekende partij zelf te wijten [is] dat zij deze brief van de [Dienst Vreemdelingenzaken] niet heeft ontvangen”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat de verwerende partij in de brief van 25 februari 2020 “de verzoekende partij [uitnodigt] om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en binnen de vijftien dagen na de betekening van de brief terug te sturen” en er duidelijk in aangeeft “dat het beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele reisverbod afhangt van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en het dus in haar belang is om op een correcte en complete wijze de vragenlijst te beantwoorden”, betreft dit een feitelijke vaststelling die de Raad van State als cassatierechter niet mag overdoen. De verzoekende partijen duiden overigens ook niet concreet hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bedoelde brief doet liegen met deze overwegingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt op grond van de stukken in het administratief dossier met betrekking tot de aangetekende zending tot het besluit dat die zending wel degelijk werd verstuurd, dat een bericht werd achtergelaten dat de postbode was langs geweest en dat de aangetekende zending niet werd afgehaald in het postkantoor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aan de desbetreffende stukken in het administratief dossier geen uitlegging die hen doet liegen en miskent niet de bewijskracht, noch de draagwijdte ervan, minstens slagen de verzoekende partijen er niet in daarvan concreet te overtuigen.

Op grond van de voormelde vaststellingen komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot het besluit dat de verwerende partij “de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid [heeft] gesteld om haar argumenten in deze procedure te laten gelden voor het nemen van de bestreden beslissing, maar de verzoekende partij [...] hieraan niet [heeft] kunnen voldoen en dit louter door haar eigen toedoen”. Dit betreft een feitelijke beoordeling die de Raad van State als cassatierechter niet mag overdoen.

14. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat de “uitzonderingen” in artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet restrictief geïnterpreteerd moeten worden en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan die bepaling geen uitzondering mag toevoegen door te overwegen dat de verzoekende partijen door “eigen toedoen” hun argumenten niet konden laten gelden, wordt erop gewezen dat de in artikel 62, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet vermelde “uitzonderingen” voor gevolg hebben dat de “in het eerste lid bedoelde verplichting” niet van toepassing is. Die “in het eerste lid bedoelde verplichting” betreft de verplichting voor de verwerende partij om de betrokkene schriftelijk op de hoogte te brengen en hem de mogelijkheid te bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds, aangeeft dat het om een aangetekende zending gaat en, anderzijds, vaststelt dat de verwerende partij in zijn aangetekend schrijven van 25 februari 2020 de verzoekende partijen uitnodigt “om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen en binnen de vijftien dagen na betekening van de brief terug te sturen” en in deze brief duidelijk vermeldt “dat het beëindigen of intrekken van het verblijf en de duur van het eventuele inreisverbod afhangt van de persoonlijke situatie” van de verzoekende partijen, zodat het in hun belang is “om op een correcte en complete wijze de vragenlijst te beantwoorden”, geeft hij tegelijkertijd aan dat de verwerende partij heeft voldaan aan de bedoelde verplichting om de betrokkene schriftelijk op de hoogte te stellen en hem de mogelijkheid te bieden om argumenten aan te voeren die de beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens ook uitdrukkelijk

vaststelt. Door vervolgens te oordelen dat het door het “eigen toedoen” van de verzoekende partijen zelf is dat zij hun argumenten in deze procedure niet konden laten gelden voor het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bijkomende “uitzondering” toe aan het bepaalde in artikel 62, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet die ertoe heeft geleid dat de in het eerste lid van die bepaling bedoelde verplichting niet werd of moest worden toegepast en de verwerende partij aan de verzoekende partijen niet die mogelijkheid heeft geboden of moest bieden.

15. Uit artikel 62, § 1, van de vreemdelingenwet volgt voorts evenmin dat de verwerende partij meerdere concrete pogingen had moeten ondernemen om de vreemdeling effectief te contacteren of meer dan één aangetekende zending had moeten versturen. Integendeel volgt uit artikel 62, § 3, tweede lid, 1°, van die wet dat de kennisgeving middels een aangetekende zending op de verblijfplaats, dan wel de gekozen woonplaats, rechtsgeldig is. De verwijzing naar arrest nr. 112/2019 van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019 en de daarin aangehaalde parlementaire voorbereidingen is niet dienstig. Waar daarin sprake is van het ondernemen van meerdere pogingen, betreft het immers de context waarin een vreemdeling “onbereikbaar” is, met name wanneer hij een adres heeft meegedeeld dat vals of foutief blijkt te zijn, dan wel een adres waarop hij niet of niet meer daadwerkelijk verblijft, of nog: de hypothese waarin de vreemdeling België heeft verlaten voor een min of meer langere periode zonder zijn voornemen om terug te keren te hebben meegedeeld of waarin hij verhuisd is zonder zijn nieuwe adres te melden. Die context is hier evenwel niet aan de orde. In het bestreden arrest wordt immers vastgesteld dat de aangetekende zending werd “aangeboden in Anderlecht, waar de verzoekende partij volgens haar eigen gegevens ook woont”, wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van het “grondrecht op privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM en van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”, het “hoger belang van het minderjarig kind, gewaarborgd door artikel 22bis van de Belgisch[e] Grondwet, artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest”, van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

17. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gedetailleerde analyse van de evenredigheid van de beslissing tot beëindiging van verblijf ten aanzien van de minderjarige zoon uitvoert en de concrete gevolgen van de aanvankelijk bestreden beslissing voor hem niet overweegt. Ze stellen vast dat ten aanzien van de minderjarige zoon geen enkel element of argument van openbare orde “wordt gemotiveerd, noch bestaat, en dat de beslissing tot beëindiging van verblijf een duidelijk[e] impact heeft op zijn rechten en belangen”, aangezien hij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft.

De verzoekende partijen hernemen de uiteenzetting uit het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vervolgen dat in de motivering van het bestreden arrest nergens staat dat er redelijke gronden bestaan om het verblijf van de minderjarige zoon te beëindigen. Er wordt geen evenredigheidsanalyse uitgevoerd, noch wordt er rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Dat hoger belang moet nochtans grondig onderzocht worden. Het EHRM benadrukt het cruciale gewicht van de belangen van de betrokken kinderen en het belang van een zorgvuldige analyse van de gevolgen van de beslissingen van overheden en rechtbanken die hen betreffen en die uitdrukkelijk in de schriftelijke motivering tot uiting moeten komen. Het belang van een

gedetailleerde motivering van rechterlijke beslissingen is van essentieel belang om te bevestigen dat er naar behoren rekening is gehouden met het hoger belang van het kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt geen rekening met de gevolgen van de beëindiging van het recht op verblijf van het kind, noch verduidelijkt hij waarom er legitieme gronden zouden bestaan om een beslissing tot beëindiging te nemen ten aanzien van het kind, dat geen enkel misdrijf heeft gepleegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt bijgevolg het recht van de minderjarige zoon op een privé- en gezinsleven en zijn hoger belang en rechten als kind, en antwoordt niet op alle argumenten van de verzoekende partijen.

18. De verzoekende partijen hernemen in de memorie van wederantwoord het middel en voegen het volgende toe:

“Verwerende partij betwist niet dat het bestreden arrest geen motivering bevat mbt tweede verzoeker, minderjarig kind.

Het hoger belang van het kind maakt deel uit [van] het fundamenteel recht op gezins- en privéleven en is een kwestie van openbare orde (RvS 234.577 28/04/2016 ; nr 150.861 27/10/2005; nr 79.187 9/03/1999)”.

Beoordeling

19. In het bestreden arrest wordt overwogen:

“De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij en haar minderjarige zoon het grondgebied moeten verlaten. Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is in dat opzicht dan ook niet aan de orde. De Raad gaat hierna toch nog verder in op de door de verzoekende partij aangevoerde schending van haar privé- en gezinsleven.

[...]

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

[...]

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De Raad merkt op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet heeft gemotiveerd dat uit de in de bestreden beslissing weergegeven elementen blijkt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij motiveert verder dat, gezien haar strafrechtelijk verleden, de familiale belangen van de verzoekende partij ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de verdere bespreking van het derde middel zal blijken dat deze overweging allerm minst kennelijk onredelijk is. De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing ook concrete motieven bevat over het nog zeer jonge minderjarige kind van de verzoekende partij. Zo stelt de verwerende partij dat de zoon van de verzoekende partij nog zeer jong is (geboren op 5 juli 2019), de echtgenote van de verzoekende partij illegaal in België verblijft, en het minderjarige kind de situatie van de ouders volgt. De verwerende partij benadrukt verder dat de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij en dat van haar minderjarige zoon, maar dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en zij niet zullen gedwongen worden teruggeleid naar Albanië. De verwerende partij stelt dat het betrokkenen vrij staat om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. De verzoekende partij haalt eveneens aan dat het minderjarige kind op zijn zeer jeugdige leeftijd nog geen banden met België heeft opgebouwd en over voldoende flexibiliteit beschikt om zich elders te vestigen. Subsidiair motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar zoon, indien hij naar het land van herkomst zou terugkeren,

daar geen toegang zou kunnen hebben tot onderwijs eens de schoolgaande leeftijd werd bereikt. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, en de proportionaliteit van de getroffen verblijfsmaatregel en heeft rekening gehouden met de situatie van het zeer jonge kind en diens belangen. De verwerende partij motiveert overigens subsidiair nog verder dat de echtgenote en minderjarige zoon van de verzoekende partij altijd vrijwillig naar het land van herkomst zouden kunnen terugkeren moesten zij dat willen. De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging, die *in casu* in de bestreden beslissing terug te vinden is. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64). *In casu* heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd dat het zeer jonge kind van de verzoekende partij nog geen banden met België heeft ontwikkeld, het de situatie van de ouders volgt, en elders een familieleven kan uitbouwen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113;

EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Uit voorgaande bespreking is alvast gebleken dat de verwerende partij verschillende motieven in de bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot het familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn.
[...]

Tenslotte houdt de verzoekende partij voor dat zij noch haar echtgenote en minderjarige kind concrete mogelijkheden zouden hebben om een verblijfstitel in een ander land te verkrijgen. Zij worden dus volgens de verzoekende partij gedwongen om illegaal rond te dwalen in België, dat volgens haar het enige land is waar ze samen een familieleven kunnen opbouwen. De verzoekende partij laat echter na deze loutere bewering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat België het enige land zou zijn waar de verzoekende partij en haar familie een familieleven zouden kunnen opbouwen. Dit argument kan dan ook niet worden weerhouden”.

20. Uit de hoger aangehaalde overwegingen van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 EVRM, het hoger belang van het kind en de gevolgen van de beëindiging van het recht op verblijf van het kind in zijn beoordeling heeft betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met name verwezen naar de overwegingen in de aanvankelijk bestreden beslissing waarbij de verwerende partij heeft gemotiveerd “dat de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij en dat van haar minderjarige zoon, maar dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en zij niet zullen gedwongen worden teruggeleid naar Albanië”, “dat het betrokkenen vrij staat om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten”, “dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar zoon, indien hij naar het land van herkomst zou terugkeren, daar geen toegang zou kunnen hebben tot onderwijs eens de schoolgaande leeftijd werd bereikt” en “dat de echtgenote en minderjarige zoon van de verzoekende partij altijd vrijwillig naar het land van herkomst zouden kunnen terugkeren moesten zij dat willen”. Verder geeft de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen aan dat de desbetreffende afweging neerkomt “op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving” en dat de verwerende partij “uitdrukkelijk [heeft] gemotiveerd dat het zeer jonge kind van de verzoekende partij nog geen banden met België heeft ontwikkeld, het de situatie van de ouders volgt, en elders een familieleven kan uitbouwen”. Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan de verzoekende partijen voorhouden, rekening gehouden met de gevolgen van de beëindiging van het recht op verblijf van het kind.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de overwegingen ter zake in de aanvankelijk bestreden beslissing en besluit dat de “impact van een beslissing op de betrokken kinderen [...] een belangrijke overweging [is], die *in casu* in de bestreden beslissing terug te vinden is”. Daarna vervolgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hoewel “het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, [...] het EHRM ook [heeft] verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft” en dat bovendien uit de rechtspraak van het EHRM blijkt “dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit vervolgens “dat de [verwerende partij] verschillende motieven in de bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot het familieleven van de verzoekende partij” en dat “de verzoekende partij [...] niet aannemelijk [maakt] dat deze [motieven] kennelijk onredelijk zouden zijn”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus in het bestreden arrest op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de redenen uiteengezet waarom ook het verblijf van het minderjarig kind wordt stopgezet.

Het middel dat ervan uitgaat dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de beëindiging van het recht op verblijf van het kind, noch verduidelijkt waarom er legitieme gronden zouden bestaan om een beslissing tot beëindiging te nemen ten aanzien van het kind, dat geen enkel misdrijf heeft gepleegd, mist, gelet op de aangehaalde overwegingen van het bestreden arrest, feitelijke grondslag.

21. Waar de verzoekende partijen opwerpen dat geen evenredigheidsanalyse werd gevoerd, mist de kritiek feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft immers in het bestreden arrest onder meer overwogen dat:

- binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, onder meer, “voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit)”;
- dat die vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds;
- dat in die belangenafweging alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden worden betrokken en dat waar, zoals te dezen, overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, het EHRM de zogenaamde Boultif/Üner-criteria heeft ontwikkeld, waaronder “het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind en dat het EHRM in zijn arrest Jeunesse/Nederland oordeelde dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden

toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Voorts besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de overwegingen in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de verwerende partij “wel degelijk rekening heeft gehouden met de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, en de proportionaliteit van de getroffen verblijfsmaatregel en heeft rekening gehouden met de situatie van het zeer jonge kind en diens belangen”.

22. In zoverre de verzoekende partijen voorts aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “gedetailleerde analyse” van de evenredigheid heeft uitgevoerd en dat die evenredigheid “grondig” moet worden onderzocht, leveren zij inhoudelijke kritiek op de motivering in het bestreden arrest, die geen verband houdt met de jurisdictionele motiveringsplicht, en nodigen zij de Raad van State in wezen uit om in de beoordeling van de zaak zelf te treden, waartoe hij als cassatierechter evenwel niet bevoegd is.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams